

Nr 65

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350); given Stockholms slott den 7 februari 1958.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350).

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Förslag

till

Lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350)

Härigenom förordnas, att valutalagen den 22 juni 1939¹, vilken jämlikt lag den 31 maj 1957 (nr 251) gäller till och med den 30 juni 1958, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1959.

¹ Senaste lydelse av 2, 6 och 6 a §§ se 1957:251 samt av 5 § se 1940:613.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 24 ja-
nuari 1958.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, KJELLIN, JOHANSSON.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anför chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, följande.

Genom valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350) har Kungl. Maj:t erhållit befogenhet att, när riksdagen ej är samlad, under vissa förutsättningar förordna om inskränkning i olika hänseenden av förfoganderätten över utländska betalningsmedel m. m. Under tid, då riksdagen är samlad, äger Kungl. Maj:t enahanda befogenhet efter inhämtande av riksdagens samtycke. Lagen gällde ursprungligen till och med den 31 mars 1940 men har därefter erhållit fortsatt giltighet, senast genom lag den 31 maj 1957 (nr 251), enligt vilken giltighetstiden utsträckts till och med den 30 juni 1958. Vissa ändringar i valutalagen har skett genom lag den 28 juni 1940 (nr 613) och nyssnämnda lag den 31 maj 1957.

Med stöd av valutalagen utfärdades efter inhämtande av riksdagens samtycke valutaförordningen den 25 februari 1940 (nr 97). I denna förordning, vilken jämlikt valutalagen icke gäller längre än sagda lag äger giltighet, har vissa ändringar genomförts genom förordningar den 17 maj 1940 (nr 348), den 28 juni 1940 (nr 614), den 9 maj 1941 (nr 244), den 20 oktober 1944 (nr 693), den 26 januari 1945 (nr 16), den 3 juni 1949 (nr 312) och den 3 juni 1955 (nr 303).

Enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 18 maj 1956 tillkallade jag särskilda sakkunniga med uppdrag att verkställa en översyn i vissa hänseenden av valutalagstiftningen. De sakkunniga upptog först vissa frågor rörande den administrativa ordningen för handläggande av valutareglingsärenden, vilken blev föremål för lagstiftning genom de den 31 maj 1957 vidtagna ändringarna i valutalagen. De sakkunnigas fortsatta arbete omfattar i huvudsak en översyn av valutalagstiftningen från den synpunkten att förutsättningarna för dess tillämpning bör klarare anges, i samband varmed möjligheten att differentiera Kungl. Maj:ts befogenheter att i olika lägen meddela förordnande enligt valutalagen bör undersökas.

I en den 3 januari 1958 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse har *fullmäktige i riksbanken* föreslagit förlängning av valutalagens giltighetstid. Bankofullmäktige finner det vara uppenbart att behov föreligger att bibehålla valutareglering även efter den 30 juni 1958. Den pågående översynen av valutalagstiftningen torde ej komma att slutföras i så god tid att härav föranledda förslag hinner underställas 1958 års riksdag. Fullmäktige anser därför att den nu gällande lagstiftningen bör erhålla förlängd giltighet, förslagsvis för ett år.

Över bankofullmäktiges framställning har, efter remiss, *yttranden* avgivits av fullmäktige i riksgäldskontoret samt bank- och fondinspektionen.

Fullmäktige i riksgäldskontoret har förklarat sig icke ha något att erinra mot bifall till bankofullmäktiges framställning. *Bank- och fondinspektionen* har uttalat att inspektionen ej har något att erinra mot att valutalagen, i avvaktan på de förslag som kan föranledas av den pågående översynen av valutalagstiftningen, erhåller förlängd giltighet till och med den 30 juni 1959.

Departementschefen. I samband med att Kungl. Maj:t i fjol våras genom proposition nr 142 underställde riksdagen förslag till den senaste förlängningen av valutalagen och till ändring av den administrativa ordningen för handläggande av valutaregleringsärenden, framhöll jag att det syntes uppenbart att möjlighet borde finnas att även i fortsättningen bibehålla en valutareglering. Tillkallandet år 1956 av sakkunniga för översyn av valutalagstiftningen byggde på enahanda förutsättning. Någon anledning att nu intaga en annan ståndpunkt synes icke föreligga. Valutalagstiftningen bör således ges förlängd giltighet.

Såsom framgår av den tidigare redogörelsen är valutalagen till sin konstruktion en fullmaktslag, enligt vilken Kungl. Maj:t under vissa förutsättningar och inom en bestämd ram äger meddela förordnanden i valutareglrande syfte. Under senare år har en del andra på likartat sätt konstruerade fullmaktslagar blivit föremål för moderniseringar — delvis av formell art — beträffande förutsättningarna för meddelande av förordnanden om deras tillämpning. Frågan om en liknande modernisering av valutalagstiftningen tillhör jämte en översyn av lagreglerna i övrigt arbetsuppgifterna för nyssnämnda sakkunniga.

Ett ställningstagande till valutalagstiftningens fortsatta utformning bör lämpligen ske, när det slutliga resultatet av de sakkunnigas arbete föreligger. Detta arbete kan enligt vad jag inhämtat icke slutföras i sådan tid att därav föranledda förslag kan underställas riksdagen innan valutalagens giltighetstid utgår den 30 juni 1958. I detta läge biträder jag bankofullmäktiges förslag att valutalagen i sin nuvarande lydelse erhåller fortsatt giltighet även efter angivna tidpunkt. I likhet med vad som skett tidigare år bör förlängningen avse ett år eller således tiden till och med den 30 juni 1959. Genom förlängning av valutalagens giltighetstid erhåller även valutaförordningen — liksom hittills varit fallet — förlängd giltighet under motsvarande tid.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över ett inom finansdepartementet upprättat förslag till *lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350)*, av den lydelse *Bilaga*¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Ingrid Qvarnström

¹ Bilagan, som är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 6 februari 1958.

N ä r v a r a n d e :

justitieråden WALIN,
SJÖWALL,
HAGBERGH,
regeringsrådet KLACKENBERG.

Enligt lagrådet den 31 januari 1958 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 24 januari 1958, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350)*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av hovrättsassessorn N. Erik Åqvist.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:
Clas Amilon

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 februari 1958.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, KJELLIN, JOHANSSON.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, lagrådets den 6 februari 1958 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 24 januari 1958 remitterade förslaget till *lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350)*.

Föredragande departementschefen hemställer att förslaget, som av lagrådet lämnats utan erinran, måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Göte Fridh